
Turbuly Lilla

AZ ELHAGYOTT LAKÁS

A zár is olyan furcsa, néha be sem enged,
csak úgy, ha duruzsolok neki egy kicsit,
ettől megenyhül, diszkréten kattan egyet –
kis közzjátékunk fel mégsem vidít.

Tudom, mi vár: az elhagyott lakás ma
bosszút áll, sértetten dacol velem,
vakuló tükröt fon körbe a ráma,
és pattog a festék a régi képeken.

Nem rajta múlt, hogy viszonyunk meglazult,
és máshol mondom: köszöntlek, otthon édes –
hogy kölcsönadtam, a helyzet nem javult,
bizalmi válság ez, és egyre mélyebb.

Próbálkozzon bár újból és újból,
mit együtt éltünk át, nem jön el megint,
hiába vet fel tárgyakat a múltból
szeszélyes, belső ritmusa szerint.

A szemközti ház olyan, mint régen,
a szóke asszony még mindig Robit keresi,
de férje most nem gyújt rá az erkélyen,
mint szokott, miközben az ablakunkat lesi.

Könyvek és könyvek: ágyneműtartóban,
íróasztal alatt és befőttek helyén,
jé, ezt megvettem a Blues Bagolyban,
kedves, ám kissé széteső regény.

Vagy itt ez a másik kézikönyv:
„Hogyan legyünk boldogtalanok?”
Megtanultam négy éve (volt is annyi könny),
olvasni belőle többet nem akarok.

Lakás eladó, negyvenkét négyzetméter
zöldövezetben – szól majd a hirdetés.
Az élethez egyszerre egy színtér kell?
Lehet, hogy kettő már kevés.